

SOUMLAK STRÁŽCŮ

ASPIRIT
ANIMALS™

KAMENNÉ SRDCE

SARAH PRINEASOVÁ

FRAGMENT

Spirit Animals: Soumrak strážců – Kamenné srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sarah Prineasová

Spirit Animals: Soumrak strážců – Kamenné srdce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

SOUMLAK STRÁŽCŮ
SPIRIT
ANIMALS™

KAMENNÉ SRDCE

Sarah Prineasová

 FRAGMENT

Arktika

EURA

Transwick

Concorba

Zelený krad

Okaihi

AMAYA

ERDAS

Všem zelenopláštnickým čtenářům
a vašim zvířecím společníkům.
– S. P.

Copyright © 2017 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

Translation © Václav Soukup, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-253-3928-2

ISBN e-knihy 978-80-253-4018-9 (1. zveřejnění)

PRINCEZNA SONG

PRINCEZNA SONG, DCERA ČUNGSKÉHO CÍSAŘE, PŘECHÁZELA po své komnatě v poradní citadele. Brzy se měli vedoucí představitelé čtyř hlavních vlád Erdasu a také zástupce Stetriolu sejít na svém prvním zasedání od doby, kdy se skryli během chaosu Požíračovy invaze a Žerfova útoku.

Jistá princezna na toto setkání nebyla přizvána.

Nepotěšilo ji to.

Song si připomněla, že musí roztomile cupitat a nedělat velké milové kroky, které odpovídaly její náladě. Věděla, že navenek vypadá klidně; černé vlasy měla upevněné ozdobnými sponami s drahokamy a šat nádherně vyšívaný v barvách oceánské zeleně a smaragdu. V nitru se ale chvěla. Chtěla být víc než pouhá ozdoba. Byla pevně odhodlaná být princeznou doopravdy, a ne si tak jen nechat říkat.

Na chodbě se ozvaly různé kroky, hlas strážného a pak se dveře do princezniny komnaty otevřely. Vstoupil čungský císař následovaný dvěma strážci Přísežníky; vojáci byli

oděni do jednobarevné černé uniformy s mosaznými chrániči předloktí a mosaznými límci, které jim držely brady nahoře. Přísežníci s bezvýraznými tvářemi se postavili po obou stranách dveří.

Císař byl velký muž ustrojený ve slavnostním brnění z lakovaného pozlaceného bambusu. Když kráčel, rachotilo. Dlouhé vlasy nosil spletené do válečnického copu, i když Song věděla, že ve válce proti Požírači nebojoval. Skrýval se, střežen královskými Přísežníky, stejně jako eurská královna, amayská ministerská předsedkyně i nejvyšší náčelník Niloje. Když teď nebezpečí pominulo, všichni znovu zaujali svá mocenská postavení a ujali se vlády nad světem.

„Dcero,“ řekl císař hlubokým autoritativním hlasem.

Song sklopila oči, elegantně složila ruce a uklonila se, aby projevila hlubokou úctu. „Otče,“ odpověděla tiše.

Když se narovnala, otcovy oči ji zkoumaly a hledaly jakoukoli chybu, jakoukoli vadu. Song se pod jeho upřeným pohledem nehýbala. Když se zaměřil na její smaragdy vyšívané šaty, přimhouřil oči – zelená momentálně nebyla příliš populární. „Vyrozuměl jsem, že sis se mnou přála mluvit,“ řekl.

Song se znovu uklonila. „Ano, ctěný otče. S vaším svolením bych se ráda účastnila zítřejšího zasedání rady.“

„Zasedání je pro vůdce Erdasu,“ odpověděl.

Song zařala ruce, pak se přinutila je uvolnit. Nesměla mu dát najevo, jak moc to pro ni znamená. „Prosím, otče,“ žádala ho.

Císař ji dlouhou chvíli pozoroval a hodnotil. Ústa se mu stáhla do přísné linky, a ještě než promluvil, Song poznala,

co odpoví. „Ne,“ prohlásil. Žádné další vysvětlení, žádné odůvodnění.

„Ale –“ vyhrkla Song.

Její otec zvedl ruku a umlčel ji. „Svědomitá dcera na tom setkání nemá co dělat.“

„Nebudu mluvit,“ slíbila Song. „Budu jen pozorovatel.“

Jeho obličej zůstal nehybný, jako by byl vytesaný z jadeitu. Song ten výraz znala. Hněval se.

„Bude dobré,“ pravila tiše, „pokud ostatní představitelé zemí Erdasu uvidí, že tvoje dcera přežila nedávné konflikty. Díky tvé péči a prozíravosti.“ Rychle pohlédla na strážce lemující dveře. „A díky oddanosti Přísežníků.“

Přísná linka jeho úst se uvolnila. Císař pomalu přikývl. „Dobrá tedy. Ale zůstaneš zticha a budeš stát za mou židlí.“ Znovu ji přelétl upřeným pohledem. „A vezmeš si na sebe šaty vhodnější barvy.“

Song sklopila oči, aby si nevšiml náhlé vlny vzteku, která se v ní vzedmula. Tak s ní jednal vždy; jako kdyby byla nějaká věc – krásná panenka – avšak ne jeho živá, dýchající dcera. Opatrně se uklonila. „Bude to tak, jak říkáš, otče.“

Když se císař otočil a opustil místnost, Song setrvala v úkloně, dokud za ním neslyšela přísežnické strážce zavřít dveře. Poté se narovnala. Kdyby spatřila svůj obličej v zrcadle, všimla by si, že ústa se jí stáhla do stejně přísné linky jako jejímu otci.

Zasedání se zúčastní, ale ne jako pouhý pozorovatel. Neměla v úmyslu mlčet. Rada – a její otec – si vyslechnou, co jim musí říct.

CITADELA

TOHLE MÍSTO SE MI NELÍBÍ," POZNAMENAL ROLAN A UPŘE-
ně hleděl na poradní citadelu. Byl to obrovský hrad po-
stavený z tmavě šedého kamene, který vytěžili v pohoří
Petral, jež se rýsovalo v pozadí jako hradba temných mračen.

Abeke stála s Rolanem, Mej-lin a Conorem na cestě, od-
kud viděla, že citadelu tvoří obří hlavní věž, z níž vybíhají
čtyři „křídla“. Každé křídlo bylo postavené ve slohu jedné
ze čtyř velkých pevnin Erdasu. Ze široké vstupní brány
v hlavní věži visely jasně barevné vlajky Niloje, Čungu, Eury
a Amaye, nemohly však zakrýt skutečnost, že polovina oken
citadely je rozbitá. Břidlicové střechy pokrýval mech a něko-
lik zdí vypadalo, že se brzy zhroutí pod vlastní vahou.

Abeke citadelu vnímala takovou, jaká byla: jako důleži-
tou budovu, o níž se dlouho nikdo nestaral.

Mej-lin nakrčila nos. „Trochu to tady chátrá, nezdá se
vám?“ Stála vedle Rolana. Po její druhé straně seděl kulatý
černobílý balvan jménem Dží.

„Víc než trochu,“ řekla Abeke. Ukázala na část citadely, která byla postavená z kvádrů podobným stylem jako nilojské pevnosti. „Vidíte támhle ty díry ve střeše? Jestli zaprší, lidé spící v těch místnostech se probudí v mokré posteli.“ Přes rameno se krátce ohlédla na Conora, který stál kousek za nimi.

Abeke počkala, jestli něco dodá nebo poradní citadelu nějak okomentuje. On ale nemluvil. I když boj proti Žerfovi skončil před několika měsíci, cítila, že Conor se pořád nevzpamatoval z té hrůzy, kterou mu způsobil Žerfův parazit. Žerf poznamenal mnoho Zelenopláštníků. Zasáhl také ji s Urazou, ale pro Conora to bylo z nějakého důvodu horší. Aspoň že měl pevnou a neotřesitelnou podporu v Briganovi, který se stále držel po jeho boku.

Stejně jako ona měla Urazu. Cítila, že leopardice sedí blízko ní – blíže než obvykle. Uraza se jí snažila ujistit, že jejich pouto je pevné, poté co jej Zeríf tak krutě přetřhnul. Měla nastražené uši a hebký ocas stočený kolem dívčích kotníků. Abeke se na Conora usmála ve snaze z něj úsměv také vydolovat.

Conor se podíval jinam a třel si čelo, jako by ho bolelo. *A možná ho bolí*, pomyslela si. Žerfova ohyzdná černá spirálka mu tam pulzovala řadu dní. Stopy po ní pomalu mizely, ale Abeke věděla lépe než kdokoli z nich, že na Žerfovy hrůzy nejde snadno zapomenout. Kdyby ji Conor potřeboval, přísahala si, že tu bude, aby ho podržela.

„Radši pojďme dovnitř,“ řekla Mej-lin. „Nechceme se přece opozdit.“

„Stejně už jdeme pozdě,“ poznamenal Rolan. Essix nad nimi přelétla v širokém kruhu jako vzdálený obrys na zamračené obloze.

„Olvan a Lenori se zbytkem zelenopláštnické delegace už tam musejí být,“ řekla Abeke.

„I my bychom to bývali stihli včas,“ podotkl Rolan, „kdyby se jistá černobílá medvědice nenacpala celým lesem bambusu a pak se z toho nepotřebovala tři dny zotavovat.“

„Dží nemůže za to, že její oblíbené jídlo náhodou rostlo zrovna vedle toho hostince,“ ohradila se Mej-lin.

Mej-lin s Rolanem obdrželi předvolání od Olvana, zrovna když společně cestovali do Džanorionu, aby navštívili město, kde Mej-lin vyrůstala. Conor byl se svou rodinou poblíž Trunswicku. Abeke doufala, že se o něj starali dobře, ale věděla, že prostí pastýři nemohou doopravdy pochopit všechno, co se mu přihodilo. Po obnovení pouta s Urazou ve Stetriolu se Abeke vydala navštívit Kirata s Cabarem v Niloji.

Přátelé jí chyběli, ale bylo fajn si odpočinout – a vyrazit na lov gazel s Urazou, lukem a toulcem šípů s obsidiánovými hroty. Předvolání dostala ve chvíli, kdy se chystaly s Urazou vydat dál na jih, aby navštívily její rodinu v Okaihi. Ačkoliv se už nemohla dočkat, až své přátele opět uvidí, užívala si tu trochu času bez vzrušení a starostí spojených s tím, že je člověk Zelenopláštníkem. A ne jen tak ledajakým – jedním ze čtyř hrdinů Erdasu.

Podle Olvanových pokynů se všichni čtyři sešli v Zeleném hradě, ale dorazili tam příliš pozdě na to, aby mohli vyrazit na cestu se zbytkem Zelenopláštníků. Poté, co urychleně přešli přes Euru, se svezli kočárem. Ten je zanechal asi

kilometr cesty od cíle, aby jejich zvířata měla čas protáhnout si nohy – nebo v případě Essix křídla – než budou natěsnána do citadely.

Čtyři hrdinové Erdasu společně s Briganiem, Dží, Urazou a Essix nad hlavou zamířili k hlavní bráně citadely – kamennému oblouku se zvednutou padací mříží, která vypadala jako řada železných zubů. Vlajky čtyř zemí se třepotaly ve větríku.

„Není tu zelenopláštnická vlajka,“ poznamenala Mej-lin. Abeke netušila, co si o tom myslet.

Jejich příchod sledovalo pět strážných oblečených v černém; byli obrnění mosaznými límci a náloketníky. Všichni strážní měli u pasu v pochvě meč, ale jen jeden z nich byl Označený – velká žena se světlými vlasy ostříhanými nakrátko. Kolem paže měla ovinutého štíhlého hnědého hada. Jakožto velitelka strážných zvedla ruku a zastavila je. Had jí klouzal po paži a propletl se jí mezi prsty. Kmitl jazykem a ochutnal tak vzduch.

Conor vykročil a postavil se vedle Abeke. „Tohohle hada znám,“ pošeptal jí. „Pochází z Eury, je to zmije kamenná.“

„Je nebezpečná?“ zeptala se Abeke.

Conor přikývl. „Moc se neukazuje. Schovává se pod kameny, ale její kousnutí je smrtelně jedovaté. Svým jedem promění oběti v kámen a zachránit je může jenom protijed.“

„Stůjte,“ nařídila jim nevrle se tvářící žena. „Jsem Brunhilda Veselá,“ dodala a ještě více se zamračila. Abeke uvažovala, jestli „veselá“ třeba není příjmení. Tahle žena rozhodně nevypadala šťastná z toho, že je vidí. „Sdělte mi, co tu pohledáváte,“ vyštěkla Brunhilda.

Mej-lin ukázala na svůj zelený plášť a pak na Dží. „Tohle dostatečně vypovídá o tom, co tu pohledáváme, nemyslíte? Přicházíme sem jako součást zelenopláštnické delegace.“

„Zelenopláštníci dorazili včera,“ odmítla to Brunhilda. Její hlas zněl slizce, skoro jako kdyby mluvil had. „O tom, že za nimi dorazí parta děcek, nic neříkali. Tohle je shromáždění vůdců Erdasu. Nemáte tu co pohledávat.“

„Co prosím?“ řekl Rolan a založil si ruce. „Nejsme jenom *parta děcek*. Zachránili jsme svět.“

„Dvakrát,“ řekla Abeke.

„Hrdinové Erdasu,“ dodal Rolan. „Možná jste o nás slyšeli?“

„Myslíte, že jsem slyšela o čtyřech ufnukaných spratcích?“ ušklíbla se strážkyně.

„Já nejsem spratek,“ řekl Rolan. Pohlédl vedle na Abeke. „Ty jsi spratek?“

„Ne,“ odpověděla Abeke. „A nefňukám.“ Měla z toho špatný pocit. Uraza nepochybně taky; cítila, jak v leopardici roste napětí a připravuje se ke skoku. Položila jí ruku na hlavu a uklidnila ji.

Mej-lin hlasitě vzdychla. „Dost. Nechceme bojovat.“ Dží se k Mej-lin dověkla a posadila se vedle ní, neochvějná jako zeď. „Svolal nás sem vůdce Zelenopláštníků, Olvan. Ať už se vám o nás zmíní, nebo ne, máme tady být.“

„Nemyslím si,“ odsekla Brunhilda Veselá. Položila si ruku na meč a pyšně postoupila vpřed. „Nesmíte vstoupit. Teď odejděte, *Zelenopláštníci*.“ Poslední slovo zasyčela, jako by to byla nadávka.

Brigan vedle Conora vydal tlumené hrdelní zavrčení. Husté okruží srsti na jeho krku se naježilo.

Strážkyně odpověděla natažením ruky; had ovinutý kolem jejího zápěstí se vztyčil a připravil se k útoku. Abeke zahlédla odlesk jedu, který mu ukápl ze zatažitelných zubů.

Conor položil ruku na sekeru. Mej-lin tasila svůj meč a zaujala bojový postoj. Abeke upřela zrak na hada a byla připravená použít luk, kdyby se pokusil na kohokoli z nich zaútočit.

„Nenechte je vkročit do citadely!“ zavelela Brunhilda Veselá. Ostatní čtyři strážníci tasili meče a hrnuli se vpřed.

„Žádná krev!“ varovala Mej-lin, když Abeke založila šíp. Abeke pochopila. Nechtěli vstoupit do citadely za cenu toho, že zraní nebo zabijí její strážce. *Byli pozváni; neměli podniknout invazi!*

Jedna ze strážných s řevem sekla mečem po Mej-lin, která jí s klidem uhnula a kývla na Brigana s Conorem, aby se s ní vypořádali. Seběhli se na ni další tři strážníci. Mej-lin se nepatrně usmívala. Pak se najednou nahlas zasmála a vyhodila svůj meč vysoko do vzduchu. Zatímco rotoval vzhůru a míhal se ve světle, praštila jednoho z běžících strážných loktem do hlavy, otočila se a shýbla se, aby uhnula před výpadem protivníka, a podmetla nohy druhému strážnému. Jakmile její meč dosáhl vrcholu svého letu a začal padat, patkou dlaně sejmula třetího strážného úderem do hrudi. Meč padal. Když doletěl k ní, čapla ho ze vzduchu za rukojeť a výhrůžně jím mávla nad třemi strážnými, kteří se jí v bolestech svíjeli u nohou.

Brigan mezitím svými silnými čelistmi sevřel nohu čtvrté strážné – ne tolik, aby tekla krev, ale dost na to, aby se rozječela a snažila se mu vykrotit. A Uraza skolila Brunhildu Veselou jediným skokem. Leopardice stála předními tlapami na ženině hrudi, aby nemohla vstát. Brunhildinu zmiji nebylo nikde vidět.

Abeke měla chuť se rozesmát. Celý boj trval sotva deset vteřin a nemusela při něm vystřelit jediný šíp.

„Pozor!“ uslyšela Rolanův výkřik, a když se otočila, spatřila ze strážnice vedle brány citadely vybíhat dalších deset černě oděných postav ozbrojených meči a kopími.

Uraza zuřivě zavrčela a Abeke natáhla tětivu. *Přece jen tu nakonec poteče krev, pomyslela si.*

Už už se chystala vystřelit, vtom však zaslechla zvolat vysoký hlas: „Zadržte!“ Zavířilo zelené hedvábí a z brány vyrážovala černovlasá dívka; postavila se mezi strážce citadely a čtyři Zelenopláštníky s jejich spirituálními zvířaty. Měla drobnou postavu, ne vyšší než desetileté dítě, ale její tvář byla velice krásná a vypadala zhruba v jejich věku, možná trochu starší. Když promluvila, její hlas zněl autoritativně: „Stáhněte se,“ přikázala strážcům. K Abečině úžasů okamžitě zastrčili meče do pochev a opřeli kopí o zem. Přemožení strážci si sesbírali zbraně, které upustili v boji, a honem se štrachali pryč.

Brunhilda Veselá se vyškrábala na nohy, pak o pár kroků ustoupila a sklonila hlavu. Po její zmiji stále nebyly žádné stopy. „Vaše jasnosti,“ zašeptala.

Dívka rázně kývla hlavou a poté se obrátila na Zelenopláštníky. Abeke v její tváři na okamžik zachytila kromě

krásy i záblesk čehosi jiného – moci, snad, a odhodlání či hněvu – ale když se pak dívenka postavila s nožkami u sebe, škrobeně složila ruce a ladně jim pokynula, zmizelo to.

„Já, princezna Song, dcera čungského císaře, vás vítám. Opusťte prosím těmto strážcům. Jsou to Přísežníci, zavázali se chránit vůdce čtyř zemí. Jednali unáhleně, když se vám snažili odepřít přístup do citadely.“

Abeke sklonila luk. Ona, Conor i Rolan pohlédli na Mej-lin s nadějí, že odpoví ona. Ne protože byla z Čungu jako princezna Song, ale protože znala etiketu a nejlépe věděla, co říci v situacích, jako je tato.

Mej-lin se napřímila a zasunula meč do pochvy. Každým coulem vypadala jako dcera vysoce postaveného čungského generála. Pokývla směrem k princezně. „Jednali příliš rychle. Jak vidíte, prvních pět strážců pro nás neznamenal žádnou obtíž. Snadno jsme mohli přemoci také ty zbylé.“

Abeke zaslechla Brunhildino pohrdavé odfrknutí.

„To je možné,“ řekla princezna Song. Obrátila se ke strážcům a zamračeně na ně pohlédla. „Toto jsou hrdinové Erdasu,“ vysvětlila jim. „Jsou to mladí Zelenopláštníci, kteří tak statečně bojovali s Požíračem a pomohli nás všechny zachránit před Žerfem. Brunhildo, ty i ostatní Přísežníci jste se skrývali s vůdci, takže jste nebyli svědky jejich odvážných činů. Měli byste těmto mladým lidem prokázat čest.“

Přísežničtí strážci se zdráhavě uklonili.

„A nyní,“ dodala princezna Song, „vedu mladé Zelenopláštníky do jejich komnat.“ Otočila se k citadele a vykročila.

Ale než ji mohli následovat, Brunhilda zvedla ruku a zastavila je. „Okamžik, Vaše jasnosti,“ řekla. „Snad jste zapomněla na pravidla tohoto místa.“ Ústa se jí stáhla do ošklivého, mimořádně neveselého úsměvu. „Zelenopláštníci si nesmějí vzít svá spirituální zvířata dovnitř.“

„Cože?“ zeptala se Abeke. Tomu nerozuměla. Jestli půjdou dovnitř, není dost dobře možné, aby svá zvířata nechali venku.

Brunhilda si na prsou překřížila svalnaté paže; had, který se během boje ukrýval, se jí vyplazil na rameno, kde si položil štíhlou hlavu a sledoval je šterbinami svých červených očí. „Pokud máte být vy Zelenopláštníci vpuštěni do citadely, musíte převést svá zvířata do klidového stavu.“

„Tvoje v něm není,“ namítla Mej-lin.

„Protože já jsem věrná Přísežnice, ochránkyně vůdce Erdasu,“ pronesla Brunhilda samolibě. „Vy jste Zelenopláštníci. Očividně nedůvěryhodní, protože jste nás právě bezdůvodně napadli.“

To byla naprostá lež! Přísežníci je napadli první. Abeke otevřela pusku ve snaze protestovat, avšak Mej-lin zavrtěla hlavou a odtáhla ostatní tři stranou, aby si promluvili v soukromí. „Nerada to říkám,“ zašeptala Mej-lin, když se k sobě naklonili, „ale úplně se nemýlí.“

„Ne, mýlí se jenom naprosto,“ špitl Rolan našťavaně.

„Ano, Brunhilda sice lhala o tom, že jsme strážce napadli my,“ řekla Mej-lin, „ale oni *mají* důvod nám nevěřit.“

Abeke si všimla, že Conor zvedl ruku, aby si promnul čelo, kde míval Žerfovo znamení, a poznala, co to znamená.

„No jo,“ vydechla Abeke. „Kvůli tomu, že tolik Zelenopláštníků ovládli paraziti a přinutili je sloužit Žerfovi.“

Mej-lin zdráhavě přikývla. „Hodně se toho stalo, když měl Zeríf svou malou osobní armádu Zelenopláštníků. Někteří nevědí, jak to všechno bylo, a nedůvěřují nám.“ Krátce vrhla omluvný pohled na Conora, ten se jí však do očí nepodíval. „Myslím, že budeme muset udělat, co po nás chtějí.“

„Nelíbí se mi to,“ řekl Rolan kategoricky. Essix stříhlav slétla dolů a prolétla jim nízko nad hlavami, jako by ho chtěla v nesouhlasném postoji podpořit. Poté se prudce vznesla zpět na zamračenou oblohu.

„Ani mně se to nelíbí,“ odvětila Mej-lin. „Ale nemyslím si, že máme na vybranou.“

Všichni čtyři se pomalu narovnali. Mej-lin zvedla ruku a počechrala Džínu černou srst za ušima. Beze slov napřáhla paži. Nikdy by pandě *nepřikázala*, aby se stáhla do klidového stavu – ne po tom, čím si společně prošly – ale doufala, že tak učiní. Dží si zhluboka povzdechla, pak zmizela a objevila se jako černobílé tetování na dívčině předloktí. „Jak vidíte,“ řekla Mej-lin princezně Song a Přísežníkům, „podřídíme se pravidlům citadely.“

„Prokazujete nám velkou čest,“ hlesla princezna Song.

Conor již Brigana do klidového stavu převedl. Když Abeke viděla, že jinak to nepůjde, polaskala Urazinu hebkou srst na čenichu a pak na leopardici kývla. Zablesklo se a Uraza zmizela.

Rolan stál s rukama v bok a upíral pohled na oblohu. Jeho zelený plášť byl rozedranější a vybledlejší než pláště

ostatních a Třepetal se ve vánku. Essix kroužila vysoko nad nimi, nechávala se tím vánkem nést a nezdálo se, že by se chystala z výšin spustit.

„Nuže?“ zeptala se ho Mej-lin.

„Nemá vůbec v úmyslu slétnout dolů k nám,“ řekl Rolan s pohledem stále upřeným na sokolici.

Mej-lin obrátila oči v sloup, pak pohlédla na Abeke s Conorem. „Vy dva radši běžte dovnitř a ubytujte se. My tu počkáme, až Essix bude mít chuť víc spolupracovat.“

„Možná to chvílku potrvá,“ prohodil Rolan.

„Proto je dobře, že jsem tak trpělivá,“ odvětila Mej-lin.

„Ty a trpělivá?“ slyšela Abeke říct Rolana a na to mu Mej-lin odpověděla něco, co ho rozesmálo.

Abeke prošla obrovskou bránou citadely za princeznu Song a Brunhildou; Conor se ploužil za ní a díval se kolem široce otevřenýma očima. Vlajky čtyř regionů jim vlály nad hlavou a ostré železné zuby padací mříže jako by se do nich chystaly zabořit. Abeke se zachvěla. Už nyní postrádala uklidňující pocit, který by proudil z Urazy kráčející po jejím boku. Pospíšila si, aby udržela krok. Princezna byla maličká, ale kráčela rychlými dlouhými kroky a vedla je vzhůru po širokých schodech k hlavním dvoukřídlým dveřím do ústřední síně citadely.

„Ty jsi Abeke, nemám pravdu?“ zeptala se princezna Song a zpomalila, aby šly po schodech vedle sebe. Po Abečině přikývnutí se Song krátce ohlédla na Conora, který se držel za nimi. „Doufám, že můžeš odpovědět na mou otáz-

ku. Slyšela jsem, že jednoho z vás – Conora – ovládl Žerf. Je to tak?”

Abeke rychle pohlédla za sebe. Conor měl prázdný výraz v obličejí, ale šel jen krok za nimi, takže princeznu otázku musel slyšet.

„Ovládl ho jeden z Žerfových parazitů,“ opravila ji Abeke.

„Mrzí mě, že se na to musím ptát,“ pokračovala princezna Song, „ale sloužil vašemu nepříteli. Víš jistě, že mu můžeš věřit?“

Abeke zesílila hlas, aby si byla jistá, že Conor její další slova uslyší. „Sloužil Žerfovi proti své vůli a už je od něj osvobozený. Je stejně důvěryhodný jako my ostatní.“

„To mu pověst moc nevylepší,“ poznamenala blondatá Brunhilda a probodla Conora podezřívavým pohledem.

Abeke ta poznámka dost podráždila, ale zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Jedním bojem si prošli u brány; nechtěla se hned vrhat do dalšího.

Vešli do ohromné vstupní síně ověšené závěsy pavučin a prachu. Princezna Song odchytila procházejícího muže. „Tento sluha doprovodí Conora do jeho pokojů v eurské části citadely a já tě uvedu do tvých pokojů v nilojském křídle, Abeke.“

Hnědě oděný služebník se uklonil a pokynul k chodbě vedoucí pryč. Conor k němu zamířil.

„Počkej,“ zarazila ho Abeke. Conor se na ni ohlédl přes rameno se zdviženým obočím. „Vy máte samostatné pokoje pro každého z nás čtyř?“ zeptala se princezny.

„Jistě,“ odpověděla Song. „V amayském křídle je místo pro Rolana a vyžádala jsem si, aby Mej-lin dostala pokoje vedle těch mých v čungském křídle.“

Abeke zakroutila hlavou. Conor jí v tu chvíli připadal v pořádku, ale sám by zůstat neměl. Jestliže Brigan musí setrvat v pasivním stavu, Conor kolem sebe potřebuje své přátele. Ostatně stejně jako ona. „Budeme bydlet společně,“ prohlásila.

Princezna Song zamrkala. „Všichni čtyři?“

Conor se k nim znovu připojil. „Ano,“ potvrdil. „To by bylo fajn.“

Za princeznu Song stála velká Přísežnice. „Věděla bych o dobrém pokoji pro ně, vaše jasnosti,“ pronesla Brunhilda medovým tónem a vyrazila k jiné chodbě. Abeke, princezna Song a Conor ji následovali. „I když nejlepším místem pro vás Zelenopláštníky by možná byla věžeňská cela,“ uslyšela Abeke Brunhildu tlumeně dodat.

Abeke se znenadání zastavila. Conor do ní narazil zezadu, ale ona se tím nenechala rozhodit. Strážkyně a princezna Song se na ni otočily.

„Nemám ve zvyku někomu vyhrožovat,“ řekla Abeke tiše. Za sebou cítila Conora; jeho přítomnost dodala jejím slovům váhu a sílu. „Takže dobře poslouchej, Přísežnice,“ pokračovala. „Neříkají nám hrdinové Erdasu, protože jsme se během Druhé Požiračovy války nebo během zápasu proti Žerfovi skrývali v bunkru. Bojovali jsme, hodně jsme ztratili a někteří z nás trpěli tak, že si to neumíš ani představit. Nebudeš říkat nic špatného o Conorovi nebo o komkoli ze Zelenopláštníků, jinak se mi budeš muset zodpovídat. Rozumíš?“

Brunhilda zbledla jako stěna a o krok couvla. Její zmiji nebylo nikde vidět. „A-ano,“ zajíkla se. „Rozumím.“

Princezna Song vedle ní nadzvedla své perfektně narýsované obočí. „Jak vidím, Abeke, nejsi o nic méně nebezpečná než tvá leopardice.“ Otočila se ke strážkyni a zamračila se. „Toto jsou čestní Zelenopláštníci, Brunhildo. Chovej se k nim uctivě. Rozumíš?“

Hrbící se Brunhilda se hluboce uklonila. „Ano, vaše jasnosti.“

Princezna Song omluvně pohlédla na Abeke s Conorem. „Prosím vás o odpuštění, mladí hrdinové. Přísežníci to nemyslí zle. V uplynulém roce jsme zažili tolik zkázy a zmatků. A po tak dlouhé strážní službě dychtí po činech.“

„To je v pořádku,“ řekla Abeke. Mej-lin měla na jednu stranu pravdu – Zelenopláštníci se momentálně netěšili nejlepší pověsti, a proto se Přísežníkům jejich chování nedalo vyčítat. Na druhou stranu se však domnívala, že trocha opatrnosti ve vztahu k nim je na místě. Snad byli oddanými strážci, ale mohli by také být nebezpeční. A Brunhilda očividně nežila v souladu se svým jménem.

ZPRÁVA

KDYŽ SE CONOR PŘIDAL K ZELENOPLÁŠTNÍKŮM, MĚL SILNÉ prorocké sny. Na jejich úplně první misi se mu zdál tak živý sen, že ho pokládal za skutečnost – o beranu Araxovi a o tom, jak ho najít. Později jeho sen nasměroval Zelenopláštníky do Stetriolu, kde se odehrála závěrečná bitva s Gerathon a Dobyvateli. Bylo to vidění, které je dovedlo k vítězství.

Dnes? Pokaždé, když zavřel oči, trápily ho sny plné černých natahujících se úponků, které ho vtahovaly do moře lepkavého slizu. Vzpíral se kroutícím se chapadlům, ale ta ho držela pevně a strkala ho směrem ke čtyřem rudým očím, které vyvstávaly z temnoty a nenávistně na něj hleděly. Pak se objevila obrovská pijavicovitá ústa, široce se rozevřela, a odhalila tak řady trojúhelníkových zubů, z nichž odkapávala žíravina.

Žerf!

Jeho pronikavé vřísknutí mu naplnilo mysl. Spirálka na

jeho čele ten zvuk zesílila, až rezonoval všude; nebyli už žádní Zelenopláštníci, žádná přátelství, naděje ani světlo, žádný Conor. Byl Žerfem, Žerf byl jím a to bylo vše.

Žerfův chřtán se ještě více rozevřel. Chapadla si ho přitáhla blíž.

Ne! křičel ve snu a vzpíral se.

„Ne!“

Vtom na paži pocítil něčí dotek. Probojoval si z olejovité temnoty cestu ven, otevřel oči a spatřil, jak na něj někdo upřeně shlíží. Měla hnědé oči, mírné a ustarané.

Abeke. Byla to Abeke.

Trhaně se nadechl, téměř zavzlykal.

„Nic se neděje,“ řekla jemně. Klečela vedle nízké postele. Vybavil si, kde se nacházejí. Pokoj, který jim dali, byl maličký, s jednou rozviklanou postelí, holými kamennými zdmi, uzoučkým oknem a centimetrovou vrstvou prachu. V dálce se ozývalo bušení kladiv – léta zanedbávanou citadelu opravovali. Conor byl po cestě ze Zeleného hradu strašně unavený. Jen na chvíli se posadil na tu nízkou postel a...

Polkl. Měl sucho v ústech. V krku ho bolelo, jako kdyby křičel.

Možná opravdu křičel. *„Musel jsem usnout,“* zachraptěl. Pomalu se posadil a zády se opřel o kamennou stěnu. Byla studená a vlhká. Ve světle, které pronikalo dovnitř úzkým oknem, se třpytil zvířený prach.

Abeke si přisedla k němu na postel. *„Zase zlý sen?“*

Conor přisvědčil.

„Žerf?“ vyzvídala Abeke.

„Ano,“ přiznal Conor. Zvedl ruku, aby si promnul čelo svírané neutuchající bolestí.

Abeke jeho ruku chytila, vyhrnula mu rukáv košile, a odhalila tak Brigánovu podobu v klidovém stavu – černý otisk na jeho světlé kůži. Pak přiložila k jeho paži svou vlastní, kde se na oříškově hnědé pokožce rýsoval obrázek rozběhnuté leopardice. „Oba jsme trpěli,“ řekla. „Žerf mi vzal Urazu a tobě vzal tebe samotného.“ Přejela rukou po svém tetování, jako by leopardici hladila. „Ale přestáli jsme to. Přežili jsme. A budeme žít dál. Porážíme Žerfa každým dnem, kdy to nevzdáváme.“

Conor upřeně shlížel na otisky Brigána a Urazy. Vidět je společně mu kupodivu dělalo dobře i bez utěšujícího doteku Brigánovy drsné hlavy pod jeho rukou. Přemýšlel, jak se Abeke musí cítit. Její pouto s Urazou bylo zcela přetrženo. A...

„Pořád na něj myslíš?“ zeptal se.

„Na Šejna?“ zeptala se Abeke. Když Conor přikývl, pokračovala. „Ano. Pořád si nejsem jistá, co k němu mám cítit. Je to složité. Zradil mě – víc než jednou. Utkala jsem se s ním v boji a byl to ten nejuživější souboj, jaký jsem kdy zažila. Ale zemřel při mé záchraně, když Zeríf přinutil Urazu, aby na mě zaútočila.“ Smutně zakroutila hlavou. „Šejn byl můj první přítel.“ Naklonila se blíž a pohlédla Conorovi do očí. V její tváři spatřil moudrost a naději. „Ale ty jsi můj nejvěrnější přítel.“

Conor nevěděl, co na to říct. Byl někdo, kdo na čele nosil Žerfovo znamení. Zasloužil si kamarádku jako Abeke? Nakonec odpovídat nemusel, protože se s bouchnutím otevřely dveře a do místnosti vkráčeli Mej-lin s Rolanem.

Rychle se však zarazili a rozhlédli se.

„Takže *sem* nás strčili?“ zeptal se Rolan. „Do komůrky?“

Mej-lin přejela prstem po parapetu úzkého okna a zvedla jej. Měla ho obalený prachem. „Vidím, že to tu pro nás připravili.“ Ukázala na postel. „Jsou ty pokrývky čisté?“

„Nejspíš ne,“ řekla Abeke a vstala z postele, jež znepokojivě zaskřípala. „Co jste vy dva celý ten čas dělali?“

„Ále, vždyť víš, čekali na Essix,“ odpověděl Rolan. Poklepal si na prsa, čímž naznačil, že sokolice konečně přešla do klidového stavu. Opřel se o zeď, jako by byl unavený, potom se zvolna svezl na zem. „Taky jsme strávili nějaký čas tím, že na nás našťvaně čučeli ty příšernický strážcové. A cvičně jsme si zabojovali.“ Pohlédl na Mej-lin. „Nakopala mi zadek.“

„Jako obvykle,“ podotkla Mej-lin škrobeně.

„Chtěl jsem, aby mě naučila ten trik s vyhozením meče do vzduchu, co udělala u brány,“ řekl Rolan. „Viděli jste to?“

Abeke s Conorem přitakali. Byl to ohromující kousek.

„No,“ pokračoval Rolan s kyselým úšklebkem, „když jsem to zkusil, málem jsem si useknul ruku.“

Mej-linin samolibý úsměv přešel v zamračený výraz, když se s rukama v bok rozhlédla po místnosti. „Víte, myslím, že tenhle pokoj bychom mohli brát jako určitý vzkaz.“ Sáhla za sebe a zavřela dveře. Dřepla si na podlahu a ostatní se k ní naklonili, aby slyšeli, co se chystá říct. „Heleďte, děje se tu něco hodně divného,“ takřka šeptala Mej-lin. „Mělo to být důležité setkání vůdců čtyř světadílů, ale přítomnost Zelenopláštníků tady očividně snáší jen neradi. A *opravdu* jim vadí naše spirituální zvířata.“

Conor přikývl. Podle toho, co v citadele viděl, to tak bylo. „Brunhilda – která mimochodem moc veselá není – nám po cestě sem dělala další nepříjemnosti,“ přidala se Abeke. „To mě nepřekvapuje. Zelenopláštníci mají složitou minulost,“ připomenula Mej-lin. „Ale i tak je to divné.“ „Možná jsme příliš přivykli tomu, že jsme hrdinové,“ hlesl Conor.

Mej-lin ho okamžik soucitně pozorovala hnědýma očima, pak pokývala hlavou. „Možná. Ale vnucuje se mi otázka: Pokud k nám cítí takový odpor – pokud nás nepokládají za hrdiny – proč potom nás a ostatní Zelenopláštníky zvali do citadely? Co se tu vlastně děje?“